

бѣхъ и най храбрѣрь и най способенъ по между тѣхъ ?

— И най добродѣтеленъ, приложи Аннита.

— Сичко е относительно въ природата, мисъ Брайлей, и добродѣтель-та е тѣй : Слоноу е голѣмъ въ сравненіе съ мравѣята, дѣбѣтъ, съ шубрѣката ; океанѣтъ, съ рѣката Потомакъ. И тѣ пакъ сѣ малки въ сравненіе съ свѣтливѣтъ купове които сѣ движѣтъ безъ да са сблѣсватъ въ безпредѣлнѣтъ простравства, за които нито понятие можими да си съставими.

— Превѣсходно, Джонъ ; трѣба да сте были нѣйдѣ проповѣдникъ.

— Не сте излѣганы, мисъ Брайлей. Азъ бѣхъ такъвзи на младо време у Квакерытъ и у Мормонѣтъ. Но туй званіе не ма благодари ; азъ захвърлихъ расото въ едно бѣзѣе и залувихъ днешниѣ си занаятъ.

Съ сѣжелѣніе сѣсѣявами думытъ на Джона, който бѣше най мѣдѣрь философъ и моралистъ ; повѣствователь-тъ не може да ги раскаже сичкѣтъ.

Вечеръ-та около осемъ часа, Джонъ си събра хората си и като ги нареди на търкало, като най искусенъ полководець, стѣпи на единъ високъ столъ, тури си рѣката на пазва и рече :

“ Прелюбезниѣ ми пріатели !

“ Искать да обѣсѣтъ одного храбраго дженглимена, господина Майориванка. Ако го сполучѣтъ, днесъ или утрѣ ще покачѣтъ и насъ сив-